

Het zich overgeven aan en het afhankelijk zijn van anderen, was datgene wat niet bij hem paste. Hij was gewend altijd alles zelf te regelen. Vooral het niet meer kunnen praten was het ergste dat hem kon overkomen, iets wat hij niet verdiend had. Hij vertelde altijd veel, haalde graag herinneringen op aan vroeger, verhalen waarvan veel mensen hebben genoten.

Na bijna 3 jaar verpleeghuis was hij moe gestreden. Hij heeft in die jaren het leven zoals het op hem afkwam geleefd. Sinds zijn pensionering droeg hij geen pet meer maar hoe hij die drie jaar stand hield, petje af. Met name de laatste maand, kregen wij de tijd om er aan te wennen dat hij niet meer bij ons zou zijn. Hij was moe gestreden, klaar om dood te gaan, niet bang om te sterven. Hij is nu weer verenigd met moeder in de hemel. En wij weten zeker dat zij, zorgzaam als ze altijd was, allang een plekje voor hem klaar heeft. Zijn boodschap die hij altijd verkondigde is, dat we niet naar de hemel moeten blijven staren, maar dat we het beste verder kunnen gaan en er het beste van moeten maken. Hij, mag nu rusten in vrede.

Voor uw belangstelling de afgelopen jaren tijdens de ziekte van pa en uw medeleven na zijn overlijden zeggen wij u onze oprechte dank.

*Nooit klagend nooit vragend
Altijd alles zelf dragend
Rechtvaardig, zo was hij in zijn leven
Zijn schildershanden Zijn vechtlust voor gerechtigheid
Hebben nu voor immer rust gekregen*

In liefde en dankbaarheid gedenken wij

Johan Gerardus Kampkuiper

Hij werd geboren op 8 april 1922
te Harbrinkhoek.

Op 11 juli 1999 is hij overleden in het
verpleeghuis "St Elisabeth" te Delden.

Op 15 juli d.o.v. hebben wij hem na een
uitvaartviering in de parochiekerk van de
H. Blasius te Delden begeleid naar
het crematorium te Usselo.

Jan is begonnen als schildersknecht en heeft zijn vak goed geleerd. Toch koos hij er voor om na de oorlog te gaan werken bij de politie. Hij had karakter en temperament, hij was hard, niet alleen voor een ander, maar vooral ook voor zichzelf. Hij vroeg veel van een ander, maar gaf zelf des te meer. Verstandelijk was hij heel sterk. Zijn emoties, die er volop waren liet hij niet gemakkelijk blijken. Hij begon zijn loopbaan in Denekamp waar hij zijn vrouw Lenie leerde kennen en uit dit huwelijk werden twee kinderen geboren. Na diverse standplaatsen werd hij uiteindelijk overgeplaatst naar Hengevelde.

Ook hier moest hij eerst orde op zaken stellen, iets dat bij hem paste. Hij zorgde, ook al was het met harde hand, in zijn eentje voor recht en orde. In Hengevelde heeft hij de rest van zijn diensttijd doorgebracht. Hij was heel druk met de veiligheid, de verkeersbrigadiers, zelfs tijdens de verkeersmis die uitgezonden werd op televisie, verzorgde hij de preek. Schildersbaas bij de zomerfeesten in het dorp, routes uitzetten bij de oranje feesten, dat was Jan, altijd druk in de weer. Een man van de klok want orde, regelmaat en afspraken daar hield hij van. Toch heeft hij ondanks zijn harde hand als politieambtenaar altijd kunnen blijven wonen in Hengevelde. Hij werd gerespecteerd en gewaardeerd.

Als opa mocht hij gelukkig genieten van zijn kleinkinderen die erg zijn belangstelling hadden. Na het overlijden van moeder kwam hij in een moeilijke periode terecht. Maar druk als hij was van nature, zocht hij vrijwilligerswerk en karweitjes op. Met name zijn hobby als ambtenaar burgerlijke stand, een baantje dat hem op het lijf geschreven stond deed hem veel plezier. Gelukkig trof hij Marietje, waarmee hij samen de gezelligheid opzocht en genoot van de tijd die ze met elkaar doorbrachten. Ze hadden het mooi samen tot in september 1996 een herseninfarkt hem trof. Hij werd rechtszijdig verlamd en kon niet meer praten. Zijn rechterbeen maar ook zijn rechterarm waarmee hij tijdens zijn politiewerk voor recht en orde zorgde kon hij niet meer gebruiken.